29/03/2023

π. Δημήτριος Μπόκος: Πρώτοι και έσχατοι

/ Γνώμες

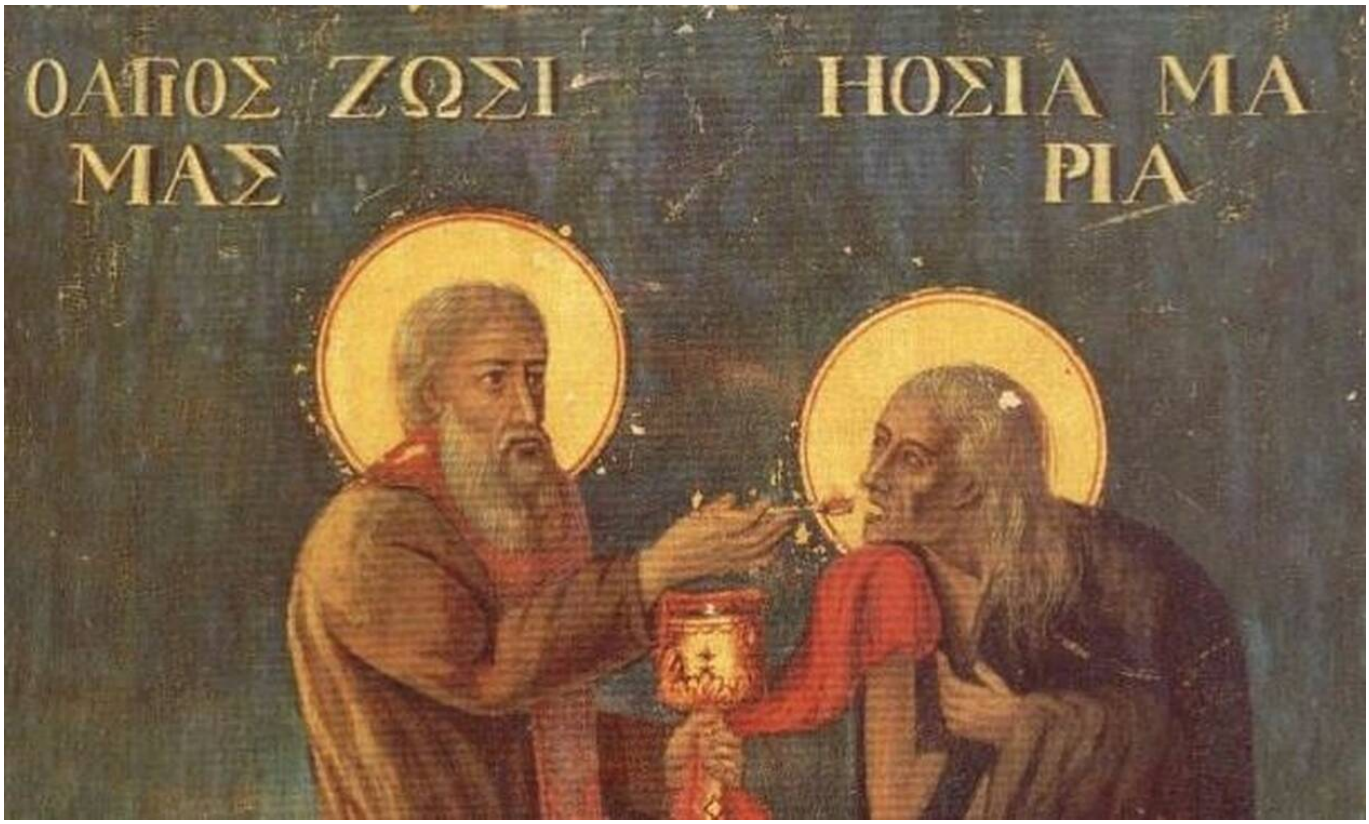

Ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα για τελευταία φορά. Καθ' οδόν προλέγει στους μαθητές του τα όσα θα του συμβούν.

Ότι δηλαδή θα συλληφθεί, θα μαστιγωθεί, θα εμπαιχθεί, θα εμπτυσθεί, θα φονευθεί, αλλά και θα αναστηθεί την τρίτη μέρα από τον θάνατό του. Δύο από τους μαθητές του, συγγενείς του, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, παιδιά του **Ζεβεδαίου** και της **Σαλώμης**, κόρης πιθανόν του **Ιωσήφ,** σαν να μην κατάλαβαν τίποτε, ζήτησαν από τον Χριστό να τους δώσει, όταν γίνει βασιλιάς, τα πρώτα αξιώματα. Μα ο **Χριστός,** αντί για μεγαλεία, τους υποσχέθηκε μόνο «*ποτήριον θανάτου*» και βάπτισμα μαρτυρίου (Κυριακή Ε΄ Νηστειών).

- **Γράφει ο π. Δημήτριος Μπόκος**

Οι απόστολοι, αν και πίστευαν εξ αρχής ότι ο **Χριστός** είναι ο **Υιός του Θεού,** ο εκλεκτός του, ο Μεσσίας, άργησαν πολύ να καταλάβουν ότι η βασιλεία του «*ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου*». Όταν βέβαια το κατάλαβαν, δέχτηκαν με την καρδιά τους το ποτήρι του θανάτου και το βάπτισμα του μαρτυρίου που τους

υποσχέθηκε **ο Χριστός**. Το μυαλό τους ξεθόλωσε από τις κοσμικές επιδιώξεις και φιλοδοξίες μετά την ημέρα της **Πεντηκοστής.** Όταν το **Άγιο Πνεύμα** τους οδήγησε *«εις πάσαν την αλήθειαν».* Στο εξής, αντί να κυνηγούν αξιώματα, θεωρούσαν τιμή τους να βαστάζουν επάνω τους τα στίγματα του Χριστού. Να υποφέρουν όπως Εκείνος (Ιω. 18, 36. 16, 13. Γαλ. 6, 17).

Τότε κατανόησαν τα λόγια του Χριστού, ότι πρώτος και μεγαλύτερος από όλους δεν είναι όποιος επιδιώκει την πρώτη θέση παντού, «την πρωτοκλισίαν εν τοις δείπνοις και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαίς». Αλλά όποιος βάζει τον εαυτό του τελευταίο και γίνεται υπηρέτης των άλλων, *«πάντων δούλος και διάκονος».* Όπως έκανε και ο **Χριστός**, που δεν ήλθε για να τον υπηρετήσουμε εμείς, αλλά για να μας διακονήσει Εκείνος. Και έφτασε να πλένει και τα πόδια των μαθητών του, ακόμα και του Ιούδα. Από μείζων, έγινε ελάχιστος (Ματ-θ. 23, 6. Μαρκ. 10, 43-44. Ιω. 13, 4-16).

Πολλοί Χριστιανοί δεν κατάλαβαν ποτέ τα λόγια αυτά και τη στάση του Χριστού. Με κάθε μέσο, θεμιτό και αθέμιτο, πατώντας ακόμα και επί πτωμάτων, αγωνίζονται για την πρώτη θέση. Γαντζώνονται στην εξουσία, κάνουν τα πάντα για την καρέκλα τους. Και από εκεί κατακυριεύουν, καταδυναστεύουν, τυραννούν, καθυποτάσσουν. Είναι γενικευμένη η τάση, στον τομέα του ο καθένας να επιδιώκει να επικρατεί πάνω στους άλλους. Μα ευτυχώς υπάρχουν και οι φωτεινές εξαιρέσεις. Κάποιες φωτισμένες ψυχές, αντί για πρωτοκαθεδρία, αναζητούν *«τον έσχατον τόπον»* (Λουκ. 14, 10). Πατριάρχες γίνονται ανώνυμοι μοναχοί. Βασιλιάδες, πρίγκιπες και πριγκιπόπουλα, ανταλ-λάσσουν την επίγεια βασιλεία με την επουράνια. Αφήνουν τη βασιλική τους πορφύρα και ντύνονται το μοναχικό τριβώνιο. Ένα τέτοιο λαμπερό αστέρι είναι και ο **αββάς Αρσένιος**.

Έζησε σαράντα χρόνια στα παλάτια ως δάσκαλος και πατέρας των παιδιών (Αρκαδίου και Ονωρίου) του **Μεγάλου Θεοδοσίου**. Κοιμόταν πάνω σε πολύτιμα στρώματα. Τον υπηρετούσαν χίλιοι δούλοι χρυσόζωνοι, φορώντας πανάκριβα κοσμήματα και ολομέταξα ρούχα. Μα άφησε τις τιμές και έγινε μοναχός. Έζησε άλλα πενήντα πέντε χρόνια στην απόλυτη φτώχεια. Και όπως στο παλάτι δεν φορούσε κανένας πολυτιμότερο ρούχο από αυτόν, έτσι και στο μοναστήρι δεν φορούσε κανένας ευτελέστερο από το δικό του. Στην Εκκλησία στεκόταν πίσω από μια κολόνα για να μη βλέπει κανένας το πρόσωπό του. Όταν αρρώστησε, η μόνη του πολυτέλεια ήταν μια κουρελού για στρωσίδι και ένα μικρό προσκέφαλο.

Για χάρη του Χριστού, έγινε από πρώτος τελευταίος.

Καλή εβδομάδα! Καλό μήνα! Καλό τελείωμα Σαρακοστής